

MERAKLI GÖZLERDEN YAŞLI GÖZLERE

Mehmet Said UYSAL

Yolculuk

Derler mühim her olgu, bir yolculukla
başlar;

Her büyük hikayenin başında;

Ya diyâra yeni biri gelir,

Ya da biri yeni diyâra gider.

Biz de Ankara'dan yola çıkarken; aslında
Antalya'daki çocuklarımızın beklenen,
yolu gözlenen ablaları, abileri
oluvermiştik. Tabii âni değildi bu, saatler
sürecekti...

...

Arkada zincirlenen yüksek Toros Dağları,

Önde uzun bir kışın soldurduğu etekler,

Sonra dönen, dönerken inleyen tekerlekler...

Nihayetsiz bir ova ağarttı benzimizi.

Yollar bir şerit gibi ufka bağladı bizi...

Bozuk düzen taşların üstünde ilerleyen tekerlekler,

Yollara bir şeyler anlatıyor;

Uzun yollar bu sestem silkinerek yatıyor...

...

Bu ıslıkla uzayan, dönen kıvrılan yollar,

Uykuya varmış gibi görünen yılan yollar...

Geçer miydi o kadar keyifli; eğer kulağım takılmasaydı ara sıra şoför abimizin arkası bilgelik ve deneyim dolu, önu ise **nükteli** anılarına, bilemiyorum...

Ekip

İlk projemdi benim, ekibin de **en genç** üyesiydim; ailemden de bir gün bile ayrı kalamazdım...

Bu vaziyette dahi, aldığım karardan bir saniye bile pişmanlık duymamamı sağlayacak bir ekip vardı yanımda... Her sorumu cevaplayanlar da, yapmakta zorlandığım etkinlikleri öğretenler de onlar oldu. Yılların birikimini sıkışık dakikalarda bana aktarabilen; becerikli, yapıcı, yardımcı, veee eğlenceli bir ekiptik :)

Neler Yaptık

Peki bu ekiple, bunca yolu katedip, Antalya'da... sahi:

"Antalya" deyince aklımıza ne gelir ki? Dünyanın gözdesi, Türkiye'nin turizm başkenti...

Yoksa çatısı uçuk bir fen lisesi mi...

Hani derler ya, *"Dağ başında okul mu olur?"* diye,

Her dağ bir kasaba, her kasaba sonsuz çocuk demek değil midir?

Bu çocuklarımıza; ablaları, abileri olarak tam beş gün amansız emek verdik. Ne mi yaptık?

Fonksiyonu asla çözülemeyen, fakat bir şekilde etkinlikten artan beş dakikayı dünyanın en eğlenceli beş dakikasına dönüştüren, herkesi bir araya getiren halay mı :)

Yoksa azmine hayran kaldığım, beş dakikada bir “Şimdi olmuş mu?” diye çözümünü getiren Finikeli Melek kızımıza o bilmeceyi sormak mı... Onun çözümleri, geliştirdiği yollar, hayal gücü o kadar derin, o kadar **renkliydi** ki; asıl çözümün ne kadar basit kaldığını hissetmişim.

Yoksa ciddi bir teorik bilgi birikimi gerektiren Fizik etkinliğimiz esnasında cevaplarıyla beni mest eden, aralarında cevapları paslaşan, daha sonra olgunluk göstergesi olarak arkadaşlarına da **cevaplama fırsatı** veren Enes ve Ayşe kardeşlerimize;

cevap ödülleri verdikten sonra, *Moment of Truth*'ta, Enes'in “Benim abim de üniversite sınavında iki basamaklı sıralama yaptı, tıp okuyor...” demesini duyduktan sonra, ondan da aynı başarıyı beklediğimizin sözünü almak mı?

Bu kadarla yetindik mi? Tabii ki hayır :)

Kız İmamhatip Lisesinde, kimyada teorik ağırlığı zor olan bir konuyu anlamamış bir kardeşimize bu konuyu ve dahasını anlatırken, aynı konuda problem yaşayan kardeşlerimiz etrafımıza toplanmaya başladıkça,

“Abi orbital, kuantum felan diyor... Kimya mühendisiymiş, dinleyelim mi?”ler çoğaldıkça...

Sonunda kardeşlerimizin tamamının o konuyu bir şiir gibi anlamasını sağlamak mı? **Meraklı** gözlerden **bilgili** gözlere demekti bu.

Peki, atölyeye bölünürken koca bir okul, karasız kalan bir grup evladımızdan mükemmel bir koro çıkarmak mı? Aslında içlerinde **çıkarılmayı bekleyen** neler neler vardı...

–Evet koro hazır mı? “Urfalyım Ezelden” söyleceğiz çocuklar! 3, 2, 1!

Doğasına, havasına hayran kaldığımız güzide ilimizdeki okullarda; yerlerde ambalajlara, çöplere rastlayınca, tenefüslerde bunları toplamak mı? Çocuklarımıza bunun zararını, bunu uyarmanın da önemini göstermek mi?

“Belki bir sonraki tenefüste yanınızda olmayacağım lakin, sizler de artık yere çöp atmayacağınıza, atanları da uyaracağınıza, size emanet bu güzel doğayı koruyacağınıza

Söz verir misiniz?” diyip söz almak mı?

EVET, biz tüm bunları ve **dahasını** yaptık.

Öyleyse ne demek bu “**Meraklı Gözlerden Yaşlı Gözlere**”?

Okula girerken havada uçuşan “*Bu abi ablalar da kimmiş, nereden gelmiş...*”ler, bizleri ilk defa gören gözlerdeki **masumiyet**,

zamanla dönüşüyordu “*Gitmeyin, bu gece nerede kalacaksınız, yerimiz var, abi sana vallahi hep mektup yazacağım*”lara...

Daha ayrılmadan doluyordu ceplerimiz **mektuplarla**, anılarla, veyahut bir kasa tatlı mı tatlı portakalla :)

Bizim için de geçerli değil miydi yaşlı gözler,

bir evladımızla vedalaşırken veya

Özel Eğitim Sınıfında, çocukların **en özellikleriyle** tanışırken...

Dönüş

Beş gün çocukla çocuk olmuş bu koca koca insanlar;

Neşesi belinde, gözlerde masum edâ,

Bu güzeller güzel diyara ettik vedâ...

